مؤمنی که با مردم و در میان آنها زندگی می کند و بر اذیت و آزارشان شکیباست، بهتر از از مؤمنی است که از مردم کناره گیری می کند و در برابر اذیت و آزارشان شکیبایی نمی ورزد.

از عبدالله بن عمر رضی الله عنهما روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «الْمُؤْمِن الَّذِي يُخَالِط النَّاس وَيَصْبِر عَلَى أَذَاهُمْ خَيْر مِنْ الَّذِي لاَ يُخَالِط النَّاس وَلاَ يَصْبِر عَلَى أَذَاهُمْ»: «مؤمنی که با مردم و در میان آنها زندگی می کند و بر اذیت و آزارشان شکیباست، بهتر از مؤمنی است که از مردم کناره گیری می کند و در برابر اذیت و آزارشان شکیبایی نمی ورزد».

[صحیح است] [به روایت ابن ماجه - به روایت ترمذی - به روایت احمد]

این حدیث دلیلی بر فضیلت حضور داشتن در میان مردم و تعامل با آنها می باشد؛ و بیان می کند مومنی که در میان مردم است و با آنها تعامل دارد و بر اذیت و آزار آنها به سبب نصیحت و راهنمایی شان، صبر می کند، برتر و بهتر از مومنی است که در میان مردم نیست و تعامل و همنشینی با آنها را ترک نموده و از آنها کناره گیری نموده یا به تنهایی زندگی می کند، چون بر اذیت و آزار آنها صبر نمی کند.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/5492